

— men under enhver Omstændighed er Udvalget ikke ubeelt gaaet den modsatte Veie.

Jeg havde ingen Anelse om, da den ærede Kultusminister talte om en Post paa Finantsloven, som jeg skulde have bidraget til at indbringe, og hvor der ikke var sat nogen Sum, at det var Posten i § 6, og det kunde jeg umuligt ane af den simple Grund, at dersom vi havde sat en Sum der, det være hvilken som helst, saa havde den for det Første været calculatorisk og dernæst en Anerkjendelse af en Berettigelse for Rigsraadet, som jeg for min Part ikke har anerkjendt, og som jeg ikke troer grundlovmæssig enten kan eller bør anerkjendes, den nemlig, at Rigsraadet kan fastsætte, hvad Kongeriget skal hvide, idet nemlig Kongeriget kun skal hvide Forskjellen mellem Monarchiets Udgifter og Indtægter og først til Forsaldstiden. Altsaa Fastsættelsen paa Finantsloven af en bestemt Sum, som fra Rigsraadets Side kræves, er efter min Mening ulovlig, og derfor har jeg dengang gjort mig Umage for, at Finantsloven skulde komme til at optage hverken meer eller mindre, end Grundloven bestemmer; Alt, hvad der fra Ministerens Side indrømmes mere end dette, efterat denne Paragraph er optagen i Finantsloven, maa jeg ansee for ulovligt. Ministeren er efter Bestemmelsen i Grundloven ikke berettiget til at lade Monarchiet faae mere end Kongerigets Andeel af Forskjellen imellem de fælles Indtægter og Udgifter. Nu ville vi jo have Vanskelighed ved at faae dette varetaget; jeg indrømmer, at det maaskee vil være saare vanskeligt, men vi ville have Ret til, naar det ikke steer, at sætte Bedkommende under Tiltale. Jeg holder altsaa for, at saaledes som Posten staaer her i Loven, staaer den opført paa den eneste Maade, hvorpaa vor Ret kan haandhæves.

Jeg skal ikke forfølge Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulle behandle de her saameget omhandlede eventuelle Poster mellem 2den og 3die Behandling; jeg tilstaaer aabenhjertig, at jeg ved den foreløbige Samtale derom i Udvalget havde troet, at dets Medlemmer i det Hele vare enige i, at vi ikke skulde lade dem blive staaende, forudsat at de Lovforslag, hvortil de knyttede sig, ikke havde faaet Lovskraft; men jeg hører nu, at den ærede Ordfører ikke har forstaaet det saaledes, og det maa da beroe paa

en Misforstaaelse, og af Misforstaaelser er der desværre mange. Det jeg skal gjøre opmærksom paa, er, at Finantsloven bør i det Dieblif den forelægges Kongen til Underkrift, kun indeholde positive Bestemmelser; jeg taler ikke om de calculatoriske Summer, thi dem vide vi, hvad de have at betyde, men i det Hele taget positive Bestemmelser, og enhver Post paa Finantsloven, som ikke er en positiv Bestemmelse, gjør til en vis Grad Kongens Underkrift umulig. Det var billigt og det maatte man da finde sig i, at Kongen nægtede sin Underkrift til eventuelle Bemyndigelser af den Art, da der i saa Fald uden hans Villie kunde disponeres over Penge, hvad der ikke bør kunne skee. Men hvad der er en ganske simpel Ting og den eneste Maade, hvorpaa Forholdet kan ordnes, det er, at man i enhver Lov indfører, naar man vil, at den skal have finantfiel Gyldighed, og den Sum, for hvilken den skal have finantfiel Gyldighed, og da henviser Bevillingen til den Conto, hvoraf den skal udbetales, og naar Loven da i denne Skikkelse erholder Kongens Underkrift, er der intet Menneffe i Verden, der kan tvivle, om den er gyldig eller ikke. Enhver anden Veie fører til Tvivlsmaal, til Forsømmelse af Finantslovens Betydning, og tilsidst fører det Thinget til at tabe sin virkelige Bevillingsmyndighed og til idelige Conflictter. Naar den ærede Kirke- og Undervisningsminister synes, at der i denne Maade at betragte Sagen paa har ligget en vis Hefstighed, som har drevet til at holde paa Smaaeting, saa troer jeg ikke, at dengang den ærede Minister som Medlem af dette Thing og jeg, selv Niende eller Ellevte, jeg husker ikke, om det var et af de Finantsudvalg, der bestode af 9 eller 11 Medlemmer, bleve enige om at bringe det Forslag ind, hvorefter man i en længere Arrække har indrettet Forholdet, at det var fremkaldt af Hefstighed; tvertimod troer jeg, at det skete efter modent Overleg, og Alle vare overbeviste om, at det var den retteste Veie, man kunde gaae; det fik Tilstemning og gik uanfægtet i en Række af Aar. Dette maa dog ikke misforstaaes; thi jeg har ganske vist seet et eneste Medlem i det andet Thing, som ansøgte denne Ordning, notabene, han sagde i Forbigaaende, at han ikke syntes om